

DAR

Michaela Rosová

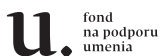
Michaela Rosová

DAR

Text © 2023 by Michaela Rosová
Design © 2023 by Jana a Palo Bálík
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Vydanie publikácie z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

ISBN 978-80-551-8944-4

Toto je dielo fikcie. Všetky podobnosti
s udalosťami alebo s osobami žijúcimi
či zosnulými sú čisto náhodné.

*A všetko sa nedalo pomenovať. Neboli ani súrodenci,
ani milenci. Jestvuje aj čosi iné, hmlisto to tušili. Akési
pokrvné puto, ktoré znamená viac a je tuhšie ako
medzi dvojičkami v matkinom lone. Život zmiešal ich
dni a noci, vedeli o tele a snoch toho druhého.*

– Sándor Márai: Sviece dohárajú

*Myslím na všetky tie maličkosti medzi mnou a Dorou
a uvedomujem si pravdu, že život sa skladá z maličkostí.*

– Charles Dickens: David Copperfield

Obsah

SNY PRVÝCH ROKOV	13
01/ Stretnutie	15
02/ Približovanie	56
03/ Samota	92
04/ Druhá jeseň	126
CONNOR PÍŠE LENE	163
DOSPELÍ	209
LENINA SMRŤ	405

Sny prvých rokov

Denis nikdy nevidel tak divne oblečené dievča.

Malo na sebe ľahučkú kvietkovanú košeľu s krátkym rukávom, pod ňou obyčajné svetlofialové tričko, a k tomu akési neforemné hnedé menčestráky.

Ale bol si skoro istý, že je to ona.

Stála na trávniku vedľa školy, chrbtom k nemu, tvárou otočená k urastenému javoru.

Bola asi meter od kmeňa a hľadela naň uprene, akoby si práve vymieňali najväčšie tajomstvá.

Denis mätko prešiel po tráve a zastal na krok za ňou, trochu zošíkma, a dlho sa díval, ako septembrové slnko rozpaľuje dočervena jej vlasy, spôsobne zahrnuté za ucho, ako sa v ostrom horskom vzduchu jasne črtá línia jej hrdla.

Keď sa konečne obrátila, viditeľne sa zľakla – ale úľak rýchlo vystriedala podráždenosť. Zdvihla obočie aj bradu trochu vystrčila – gesto skôr vyzývavé než spýtavé.

Usmial sa dobrácky, akoby si nič z toho nevšimol.

„Voláš sa Lena.“

Ani to neznelo ako otázka.

Na štrku príjazdovej cesty zaškripali pneumatiky, zbežne pozrela na študentov roztrúsených pred školou a potom uprela pohľad kamsi za nich, ponad čierňavu lesov, na strieborné hory v diaľke.

Myšlienkami bola očividne inde. Rukami si chytila okraje rozopnutej košeľe, akoby to boli traky, ako turista pripravený vyraziť; detsky si pritom odľúkla.

„Budovy pochádzajú z konca osemnásteho storočia,“ ozval sa pohotovo Denis, len čo sa pohľadom vrátila naspäť ku škole. „Lovecké zámočky bez jedinej trofeje. Stávalo sa pomaly a napokon tu nikdy nikto trvalo nesídlil.“

Rozprával a ona si celý čas utierala kútik oka, raz prstom, raz hánkami, tak vehementne, že mu napadlo, či to nebolí. Keď konečne prestala, aj on stíchol.

Vietor jej odhrnul cíp košele, akoby kontroloval, čo tam má.

Denis pozrel na jej červené oko a povedal:

„Predstavoval som si ťa úplne ináč.“

Obzrela sa ešte raz ponad plece na javor, zastrčila si rozfúknuté vlasy za uši a pohla sa. Pohol sa tiež, vykročili spolu hore miernym briezkom ku škole.

A toto bolo ich prvé stretnutie.

Škola, to boli dve krásne historické budovy, postavené oproti sebe a navlas rovnaké, iba jedna bola veľmi zachovalá a druhá v stave o čosi horšom. Na nádvorí medzi nimi stála kruhová fontána. Zhora, z vtáčieho pohľadu, to dokopy vyzeralo ako dve hranaté zátvorky, dosť ďaleko od seba, aby sa medzi ne pohodlne vošlo kratšie slovo. Ale nechránili nič, medzi nimi sa črtala len tá fontána, krúžok, malé udivené o.

Naokolo sa rozkladal nevelký park, úplne zanedbaný. Sochy, ktoré mohli byť vzácne, už dávnejšie poodnášali do suterénu druhej budovy, vonku zostali len menšie kamenné amfory, prázdne podstavce a zdobené stĺpiky. Niečo z toho už sa drobilo alebo ležalo na zemi, zhusta obrastené brečtanom. Z rastlínstva, ktoré možno ani nebolo vhodné na takúto nadmorskú výšku, veľa nezostalo, ale čo prežilo, bujne kvitlo. Obzvlášť malebná bola polkruhová chodba z kovovej konštrukcie, do ktorej sa povpletali ruže – z bohatého drobného lístia vyrážali malé hlávky, ružové ako cukrík.

Kto mal na to cit, ocenil aj elegantné vysoké trávy, čo vyrazili z jednej strany špinavého jazierka a čo sa celé dni a noci zadumane, vdovsky kývali. Zdalo sa, že ani vietor im

netreba, že sú nadané akousi vlastnou vôľou, a ak neodídu, tak len preto, že nechcú.

K tomu prirátajme niekoľko stromov, veľkých košatých pamätníkov aj spôsobnú mládež, a vhodne umiestnené lavičky a bude nám jasné, že tento park bol veľmi romantický.

„Strávil som tu celé leto,“ povedal Denis, nenáhľivo prešiel pohľadom po celej šírke parku a s výrazom takmer trúchlivým zostúpil po troch schodíkoch na malé dláždené priestranstvo. Dlaždice boli popukané, odvsadial trčala nízka burina, miniatúrne žlté kvietky.

„Ty si nešiel na prázdniny domov?“

Odkedy prišla, za celý ten čas, čo ju vodil po vonkajších priestranstvách, nepovedala jediné slovo. Nechcel na ňu príliš zízať, ale videl, že tvár má akúsi premenlivú, akoby po nej kĺzali tiene mrakov, a bál sa, akosi neprimerane sa bál, že odíde, bez slova a bez vysvetlenia sa otočí a odíde. Jej otázka prišla ako malý kliniec, na chvíľu pritíkla veci na svoje miesto: dvaja ľudia stoja v parku a zhovárajú sa.

„Nie, ale Lujza prišla za mnou,“ vysvetlil, akoby malo byť okamžite jasné, kto je Lujza.

Bolo ešte len poludnie, slnko sa chvíľami schovávalo, ale bolo teplo a vzduch podivne sladký. Predrali sa medzerou v strapatom živom plote a zastali na tráve. Pred nimi stáli štíhle briezky, jemnučko sa chveli, akoby ich radostne vítali.

„Toto je Lujza,“ vytiahol z vrecka na dva razy zloženú fotografiu, roztvoril ju, na bruchu ju párkrát prešiel dľaňou, aby ju narovnal, a po tejto procedúre ju zavesil Lene pred tvár. „Sme spolu už mnoho rokov,“ vyhlásil dôležito.

Lena sa prizrela bližšie. Na fotografii bolo dievča, ktoré čímisi pripomínalo chrta – úzka, vznešená tvár, veľmi bledé líca a vlasy skoro biele. Snežný chrt, keby dačo také existovalo. Pozerala rovno do objektívu, ale veľmi prirodzene.

„Má sedemnášť,“ povedal a zbalil obrázok. „Skoro osemnášť,“ doložil rýchlo, akoby to bola nejaká jej chvályhodná vlastnosť. Zdalo sa, že znervóznel; zložil si okuliare a druhou dlaňou si prešiel po čele aj po nose, napokon si ich zasa nasadil. „Kým ja mám šestnásť.“ Otočil sa k Lene. „Nie je to zvláštne? Keď sme boli malí, ten rozdiel ma vôbec nezaujímal, a teraz sa skoro hanbím. Že Lujza bude mať osemnášť a ja som oproti nej zrazu dieťa.“

Vietor prefrnkol korunami briezok, tie neochotne pustili pár nažltnutých listov.

„Lujza a Denis,“ povedala Lena a vykročila k stromom. „To sa k sebe príliš nehodí.“

Zdvihla pár listov a skúmavo sa im zahľadela na stopky. Napokon ich hodila nabok a pozrela na Denisa, akoby sa pýtala, čo je ďalšie na programe.

Denis by rád niečo povedal, ale ešte radšej by bol, keby hovorila ona. Aj keby urážala, aj keby hovorila nezmysly – hlas mala zvonivý. Bola v ňom vlúdnosť, ktorú by človek pri pohľade na ňu nečakal.

Zamierili ku škole. Pod schodiskom sa nejaká matka veľmi emotívne lúčila so synom, otec ju útešne pohládzal po chrbte a hľadel inam. Naokolo vládlo príjemné ticho. Slnko sa postupne celkom skrylo za mrak, akoby tiež niekam odchádzalo, možno tentoraz na dlhšie. Jedna časť mohutných dvojkrídlových dverí bola otvorená, vial odtiaľ suchý vzduch plný vôní – prachu a púdro, starého nábytku a do toho celkom nečakane škorica a pomaranče. Lena obišla Denisa a vbehla dnu prvá.

Do začiatku semestra zostával týždeň, študenti sa však trúsili len pozvoľna, aj to len prváci, starší zrejme nemali naponáhlo. Lena dostala izbu na druhom poschodí, druhé lôžko bolo

zatiaľ prázdne, ale Denis už ju informoval, že bude bývať so Sašou a že Saša je super. Výpovednú hodnotu tohto pochvalného označenia trochu znižoval fakt, že ho Denis lepil takmer na všetko.

Denis býval s vysokým chudučkým chlapcom, ktorému hovorili Connor. Vyzeral trochu ako zápalka, pokožku mal žltkastú a vlasy úplne čierne. Na svoj vek bol prekvapivo zarastený, brada aj fúzy mu pritom trčali kolmo z tváre, akoby kričali a ťahali sa preč. Dojem urgencie, akéhosi blížiaceho sa tragického zvratu ešte podčiarkoval Connorov zvyk neustále niečím do niečoho udierať, bubnovať a vyklopkávať. Takto ho Lena videla prvý raz – stál vo dverách a ťukal ceruzkou do verají, len tak kmitala. Naježené strnisko priam utekalo z izby. „Pozoruhodná košela,“ vyhrkol a akosi previnilo sa usmial.

Samozrejme, aj Connor bol super.

Zdalo sa, že Denis pozná všetkých, so všetkými má veľmi osobný vzťah, od študentov a profesorov až po kuchárky a údržbára. Ešte aj o pánovi Amielovi, ktorý školu založil a bol už bezmála pol storočia po smrti, rozprával, akoby ne jeden zimný večer strávili spolu pri kozube. Zjavne aj dole v dedine sa cítil ako doma, o tamojších sa vyjadroval ako zaslúžilý spoluobčan, s veľkým rešpektom predovšetkým o doktorovi.

To bola najbližšia civilizácia – obec pod kopcom, pričupená vedľa malej železničnej stanice. Dalo sa tam dostať po veľkej ceste pre autá, ktorá však bola veľmi klukatá a človek si zbytočne zašiel, alebo cez les, dvomi rôznymi chodníkmi. Dole to šlo ľahko a dalo sa to stihnúť za pol hodiny, ale naspäť to bola trochu lopota. Študenti tam chodili zriedka, v dedine podľa objektívnych štandardov nebolo veľmi na čo pozeráť. Iba Denis behal hore-dole, ako poslíček, akoby to bolo za rohom.

Lena sa očividne mala na pozore, aby sa na ňu Denis nezavesil, ale keď videla, že má svoj život a svoje tajomné

pochôdzky, uvoľnila sa a bola o čosi priateľskejšia, hoci stále zdržanlivá. Keď prichádzal, našiel ju zväčša stáť pri okne, skoro akoby ho očakávala. Nečakala na nič, zdalo sa, že tak ako si iní obvykle sadnú, ona sa postaví. Postojačky pila čaj alebo len tak s prázdnyimi rukami hľadela do hustého lesa, ktorý sa začínal hneď za školou a z okna vyzeral tak blízko, že by sa dal dočiahnuť rukou.

„Bývam hneď vedľa, druhé dvere od teba, medzi nami je len jedna miestnosť, kde sú uskladnené nejaké staré veci, pôvodné zariadenie, niekedy ti môžem ukázať, je to poriadna preliezačka. Na tom nezáleží, iba toto som chcel: bývam kúsok, keby si chcela, príď a zaklop.“

Prišla raz, práve bol preč.

Connor jej pochválil košeľu a rozlúčil sa.

„Zo žien je vždy dosť nervózne,“ vysvetľoval neskôr Denis, „potrebuje chvíľu, aby si zvykol.“ Podal jej makový závin v servítke, akoby jej podával zranené vtáča – uložil jej ho do dlane. „Ešte je teplý.“

Nazrel jej ponad plece do priestrannej izby, na parketách stál hrnček a sveter, ani čo by tam práve dobehli a stuhli, pristihnuté in flagranti, za oknami číhal les, padal večer.

„Ďakujem,“ povedala a zamračila sa na závin. Ale keď zdvihla hlavu, usmiala sa.

Bolo to pár dní – a večnosť. Poznal jej siluetu: takmer akoby sa jeden menší smrek vydělil z hory a vliezol do izby, a odtiaľ teraz na horu clivo hľadel. Poznal jej chôdzu: všade, aj po budove, chodila vláčne, akoby rozhrňala trávu. Poznal jej nevôľu, skrivený kútik úst, poznal nitky, čo jej trčali z košeľe, akoby ešte donedávna bola k čomusi prišitá a odtrhla sa od toho príliš chvatne. Mal pocit, že pre tieto chvíle žije – aby z nej hoc aj po jednom vyťahoval zvonivé slová.

A potom strašne dlho pršalo.

Hora stmavela, zdala sa úplne čierna. Než sa začal semester, urobili si jeden malý výlet, predierali sa hustým lesom po mokrom ihličí asi pol hodiny, ďalej a ďalej od školy aj od dediny, až kým nedorazili na malú čistinku. Lena si stiahla kapucňu a dlaňami oprášila pršiplášť, rozhliadla sa tam ako po obývačke.

„Je tu niečo nepríjemné,“ skonštatovala. „Niečo nesedí. Keby tu boli zvieratá, neutiekli by, ale by si sadli a pozerali na nás, ticho a uprene, ako v tej knižke.“

Knihy nikdy predtým nespomenula a Denis by sa bol spýtal, čo má na mysli, ale nedala mu možnosť.

„Okrem toho, niekto tu je. Všakáno?“ pozrela naňho, potom zasa do lesa. „Veľmi blízko,“ dodala. Stále padal drobný dážď, chytil sa jej do vlasov ako do pavučiny. Bolo skoré ráno a v hore akoby sa doteraz celkom nerozvidnelo. A šero praje preludom, pomyslel si Denis. Ako keby vedela, čo mu beží hlavou, rýchlo dodala: „Ale veď všetko je skutočné.“

Denis ukázal prstom za jej chrbát.

„Kvôli tomuto sme sem prišli.“

Obrátila sa a pozrela na brvná.

„Besiedka?“

„Neviem, myslím, že to kedysi dávno mohol byť poľovnícky posed, ale s príchodom mladých barbarov z nižšie položeného vzdelávacieho ústavu zmenil účel.“

Vtom sa z budy v korunách vystrčila noha, mátožne hľadajúc v hĺbinách pod sebou priečku rebríka. Z Denisa vyletelo malé prekvapené „och“, ktoré by sa skôr hodilo do ženských úst a čajového salóna. Lena naňho pozrela skoro vyčítavo.

Po rebríku zliezol mladík, dole nerozhodne zastal a hľadel raz na jedného, raz na druhého, akoby si v hlave čosi prácne dával dokopy.

„Lena,“ ozvala sa prvá a pristúpila k nemu s natiahnutou rukou.

„Ja viem,“ odvetil a hneď sa zmiatol. „Teda, už som si ťa všimol. Ja som Vincent.“ Ruky mal studené a lepkavé, po pozdrave si ich rýchlo schoval za chrbát ako žiačik. „Dobre sa bavte,“ pokynul celým telom k rebríku a odobral sa preč, s hlavou hlboko sklonenou.

„Vyzerá celkom ako van Gogh,“ poznamenala.

„Však,“ prisvedčil Denis, s nohou na priečke. „A naozaj sa volá Vincent. A čo je ešte lepšie, chce sa stať hudobným skladateľom.“

„To je asi na zlej škole.“

Denis na odpoveď zahundral niečo nezreteľné a zmizol v búde.

Výhľad zhora bol prekvapivý. Hora bola omnoho rozľahlejšia, než sa človek mohol dovtípiť, ak stál v dedine alebo pred školou. Vrcholce stromov sa po zvlnenej, kopcovitej krajine ťahali do všetkých strán, koniec v nedohľadne. Tam, kde sa zem zdvíhala, vznášala sa nad lesom hustá hmla. Strieborné pohorie odtiaľto nevideli, mali ho za chrbtom. Odtiaľto sa zdalo, že možno celá planéta je len toto: stromy, stromy, stromy. Staré, praveké, prerastené jeden cez druhý, čosi ako mach, akési podložie z ihličia, lístia a vetvičiek, pre nejakú obriu nohu.

„Je to veľmi nepríjemné,“ zopakovala Lena.

„Je to krásne,“ povedal Denis a pozeral na ňu.

Pozrela aj ona naňho, zložila mu z nosa zahmlené okuliare a rozopla si pršíplášť. „Krásne to určite je, ale nemáš zároveň akýsi zlý pocit? Ako keby to bolo plné kúziel. Nie, iné slovo,“ zmraštila obočie a sledovala krajinu. „Zlá energia? Ako to povedať, aby si pochopil?“

„Chcel by som, aby sme tu chvíľu zostali. Teraz to nevidno, ale až sa hmla tam naľavo rozostúpi, uvidíš našu školu. Odtiaľto to vyzerá ako takmer pravidelný kruh, máš pocit, ako keď hľadáš na obrazce v obilí.“

Vzal okuliare a trochu ich ponaprával, bočnicu mal nakrivo a z druhej strany mu tiež vyliezala miniatúrna skrutka.

Búdka bola pristrannejšia, než sa zdalo zdola, vošli by sa sem aj štyria ľudia, keby sa každý uskromnil.

„Chodievala sem veľa ľudí?“

Zavrtel hlavou. „Hoci vlastne... Ale chodievala. Teda chodievalo. Dole na kmeni, z druhej strany od rebríka, je dokonca prtlčená poštová schránka, kde býval uložený poznámkový blok a ceruzka a občas cigarety alebo nejaká sladkosť. Nechávali sme si tu odkazy. Možno to tam ešte je. Ale nie každému sa chce tak ďaleko. Zašit sa môžeš aj v školskom parku, to je najmenší problém.“

Hmla sa nerozptýlila, naopak, zhustla a sadala ešte nižšie. Držali sa pri sebe, keď kráčali naspäť, aby sa nestratili. Mrholilo úplne nehlučne, ticho prerýval iba Lenin dych, akoby s každým krokom s čímisi bojovala. Keď sa vynorili z lesa, tvár mala úplne bielu, len na líci drobnú čiernu šmuhu. Zdvihol ruku, že ju zotrie, ale ešte viac ju zašpinil.

Obaja mali dlane špinavé, chytali sa po ceste kmeňov, lebo zem bola premočená a klzká.

Vo vstupnej hale bolo domácke teplo a tá večná vôňa pomarančov. Rýchlo sa prezuli a bežali do jedálne vypýtať si čaj.

Jogu predcvičovala žena, ktorej hovorili Prána. Ak aj o prezývke vedela, asi nemala nič proti. Naozaj bola chudá, akoby žila zo vzduchu. Pokožku mala vráskavú a zahnednutú ako od prudkého slnka, ako po rokoch strávených v nejakej

púštnej krajine, a vlasy úplne vybielené. Na študentov hľadela nepríjemne prenikavo, ale prísna nebola. Vyučovala etiku medzinárodných vzťahov a politológiu, jeden z hlavných predmetov, povinný pre všetky ročníky. Joga si zrejme vymyslela sama, ani sa nerátala ako predmet, cvičilo sa každé ráno o šiestej – kto chcel, prišiel.

Niekedy prišlo päť ľudí, inokedy dvadsať.

Do miestnosti, kde sa cvičilo, zadovážila Prána oranžové závesy, ktoré bez ohľadu na ročné obdobie klamali, že vonku zrejme bude slnečno. Než sa objavili prví študenti, sama závesy zatiahla, zapálila niekoľko sviečok a doplnila pár drobností, kamene, bubienky a hrkálky.

Niečo na tom bolo, Lena sa tam cítila dobre. Joga pre ňu bola nová, niektoré polohy jej pripadali nemožné alebo ju vyslovene rozčulovali, ale po cvičení vždy mala zo seba dobrý pocit, takmer by sa bola potľapkala po pleci. Nudila ju iba záverečná relaxácia, keď sa len tak ležalo. Bývala v pokušení potichu sa pozbierať a zmiznúť, no slušnosť jej nedovolila. A páčil sa jej záverečný pozdrav. Prána vždy povedala niečo pekné o tom, ako s vďakou prežiť tento deň a podobne.

Predmety, ktoré inak Prána učila, oba povinné a jeden zvlášť dôležitý, ju ani najmenej nezaujímali, a mala pocit, že Prána jej vidí až do duše a ani tento nezaujím jej neušiel.

„Nie je to zvláštna kombinácia? Joga a politika?“ zauvažovala pred Denisom. Stála pri okne v jedálni, rezolútne šúpala pomaranč a hľadela naň, akoby mu vravela: už mi neutečieš. Bolo po raňajkách, niekoľko jednotlivcov či dvojíc ešte posedávalo pri stoloch, väčšina sa vytratila niekam na svoju prvú hodinu. Za oknom klopotal dážď, pršalo už asi mesiac. Denis sedel na stole, kýval nohami, dlaňami sa držal za okraj.

„Bombi, ktorý učí matematiku, založil ornitologický krúžok,“ podotkol, „a každý štvrtok po večeri si môžeš v druhej

budove zahrať go s profesorkou ekonomiky. Asi musia robiť ešte niečo okrem práce, aby nezosaľeli.“

Ponúkla mu mesiačik, vzal si a prevracal ho v prstoch ako archeologický nález.

„Okrem toho, oni sa tu tiež možno nudia,“ dodal. „Stále tie isté tváre a do dediny ďaleko.“

Strčil si pomaranč medzi zuby a oblapil ho perami, zaškeril sa na ňu a niečo zafufnal.

Z kuchyne doliehal šplachot vody a štrnganie riadov. Miestnosť zrejme aj pôvodne slúžila ako jedáleň, len stolov tu teraz nepochybne bolo viac. Kvôli výdajnému okienku prebúrali stenu do vedľajšej miestnosti – to bola informácia, ktorou dejepisár rok čo rok vítal prvákov. Pobúrenie už vychladlo, zostal iba holý fakt, ktorý však bolo nutné udržať v živom povedomí.

Ozval sa rázny hlas nejakej kuchárky, Denis preventívne zliezol zo stola, aj keď volanie asi nepatrilo jemu.

„Kde berú toľko pomarančov?“ prežúvala, pozrela naňho.

„Povráva sa, že majú exkluzívneho dodávateľa z radov vďačných rodičov. Tipujeme, že by to mohol byť tatko malého Kevina, prezývaného Mauglí, ale to je, samozrejme, politicky nekorektné. Aj prezývka, aj ten predpoklad.“

Zvraštala čelo, zdvihla obočie.

„Neveríš? Nemusíš.“

Kvapky na obločných tabuľkách sa spájali a ako hádatá rýchlo kamsi skĺzli a mizli. Vládlo šero a hradba stromov, ktorá obkolesovala obe budovy školy, sa zdala nepreniknuteľná. Napokon, do lesa sa ani nedalo vliezť na ktoromkoľvek mieste, na mnohých sa rozpínalo hústie, trnité kríky alebo tam jednoducho príliš nahusto vyrážali zo zeme mladé stromy.

„Bombi teda chodí pozorovať vtáky?“

„Šiel som vlani párkrát s ním, lenže nič som nevidel. Možno ani ostatní nič nevideli a pritakávali len zo slušnosti. Nevieť. Nechodí tam veľa ľudí a držia sa v najbližšom okolí.“

„Znamená to v praxi, že niekde veľmi dlho stojíš a čakáš? A nehýbeš sa, aby si ich nevyplašil?“

„Ak vieš, kde bývajú, nemusíš čakať pol dňa.“

„Máš odpoveď na všetko?“

Otázka napodiv neznela hrubo, Lena naňho hľadela odzbrojujúco úprimne.

„Nie,“ povedal po chvíli ticho a vážne, „ale pýtaš sa na celkom jednoduché veci.“

Bol od nej len o málo vyšší, zato však navidomoči silnejší. Chodil dosť rozgajdaný, vo veľmi slušných, ale priveľkých nohaviciach, a k tomu nosil pulóvre a svetre také rozmanité, akoby sa naňho vyzbierala široká verejnosť. Aj teraz mal na sebe veľký béžový pulóver, na ktorom usmiate slnko, umiestnené na ľavom ramene, vystieralo lúče cez celú prednú stranu až do veselo vykrútených morských vlniek nad spodným lemom. Lúče pokračovali na rukávoch a odev vďaka tomu vyzeral trochu ako divadelný kostým.

Modré oči sa mu za hrubými okuliarmi väčšinu času strácali.

Vzala mu ich, zatlačila maličkú skrutku na ľavej strane, ako to často robil sám, a založila si ich na nos. Okamžite sa pohol a pristúpil k nej, akoby si chcel okuliare vziať naspäť, ale neurobil nič. Pozeral na ňu, takto zblízka, a ona naňho. Veľmi jej tíklo srdce a jemu tiež a tušili to o sebe navzájom, ale zároveň sa báli, že to nie je pravda.

Okamih prešiel a nič sa nestalo.

Pršalo ďalej ako predtým.

Lena raz po cvičení zostala a pomohla Práne odostrieť, vyvetrať a upratať rozhodnutú dekoráciu, a potom už to robila